Dosarul nr.5r-441/2025
4-25058571-09-5r-29042025

H O T Ă R Î R E
în numele Legii

26 iunie 2025 mun.Bălţi
R.Moldova

Judecătoria Bălţi sediul Central
Instanţa de judecată, în componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecător Andrei Guțu,
Grefieri Stella Negru, Nona Saracuța,
Cu participarea: -avocatului Iulian Paciurca în interesele contestatarei, -agentului constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți, Brînza Dorin,
în lipsa contestatarului RUSU MARIA,
a examinat în şedinţă judiciară publică contestaţia lui

- RUSU MARIA, ***** a.n., IDNP *****, domiciliu mun.*****, str.*****, *****

împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie şi deciziei de sancționare.

Procedura citării executată.

Asupra cauzei instanţa de judecată,

A c o n s t a t a t:

1.1 La 18.04.2025 agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți, a întocmit proces-verbal cu privire la contravenție în privința lui RUSU MARIA precum că avînd calitatea de alegător cu drept de vot deplin pentru participarea la alegerile prezidențiale, a acceptat oferirea datelor sale cu caracter personal reprezentanților partidului politic ,,Șor,, ulterior să-și instaleze aplicația PSBBank în telefonul său mobil nr.*****prin care ulterior urma să primească surse financiare în schimbul votării sau nevotării unui candidat anumit la alegerile din 2024, prin ce a comis contravenția prevăzută de art.47[1] alin. (1) Cod contravențional ,,Coruperea electorala pasivă".

1.2 Prin decizia agentului constatator din 18.04.2025, conținută în proces-verbal cu privire la contravenție, RUSU MARIA a fost sancționată în temeiul art. 47[1] alin. (1) Cod contravențional cu amendă în mărime de 750 u.c. egal cu 37500 lei.

2. La 23.04.2025 cet. RUSU MARIA a contestat în termen procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia de aplicare a sancțiunii din 18.04.2025.

În motivarea contestaţiei a menționat că, agentul constatator nu a examinat obiectiv materialul contravențional și nu a elucidat toate aspectele speței și acumulat probe, care ar demonstra vinovăția și manifestă dezacordul cu actele agentului constatator, solicită anularea deciziei privind sancţionarea sa, cu încetarea procesului contravenţional în legătură cu lipsa faptei contravenției.

4.1 Contestatarul în ședința de judecată nu s-a prezentat, ținând cont de termenul restrâns stabilit de lege pentru examinarea cauzei contravenționale, fiind citat legal,

considerând că procedura de citare legală a fost respectată, în conformitate cu prevederile 455 Cod contravențional, şi având în vedere practica Curţii Europene a Drepturilor Omului (cauzele Ponomaryov vs. Ucraina şi Avramenco vs. Moldovei), instanța a dispus desfășurarea ședinței de judecată în lipsa.

4.2 În ședință de judecată avocatul în interesele contravenientului, a pledat pentru admiterea contestației pe motivele invocate. Solicită admiterea contestaţiei, anularea deciziei agentului constatator privind sancţionarea contravenientului, cu încetarea procesului contravenţional.

4.3 În şedinţa de judecată agentul constatator a susținut învinuirea înaintată, solicitând respingerea contestației ca neîntemeiată.

5. Examinînd contestaţia înaintată în raport cu materialele cauzei, audiind explicaţiile participanţilor la proces, instanţa de judecată a ajuns la următoarele concluzii.

În sensul art. 395 alin. (1) pct. 2) și (1^1) Cod contravenţional, instanţa judecă contestaţiile împotriva deciziilor autorităţilor competente să soluţioneze cauzele contravenţionale, procurorului. Contestaţia împotriva deciziei în cauza contravenţională se examinează de către instanţa de judecată în a cărei rază teritorială activează autoritatea competentă sau procurorul care a emis decizia, ori de către instanţa de la locul unde îşi are sediul autoritatea competentă, pentru cazurile prevăzute la art.394 alin.(1^1).

La 18.04.2025 agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți, a întocmit proces-verbal cu privire la contravenție în privința lui RUSU MARIA precum că având calitatea de alegător cu drept de vot deplin pentru participarea la alegerile prezidențiale, a acceptat oferirea datelor sale cu caracter personal reprezentanților partidului politic „Șor,, ulterior să-și instaleze aplicația PSBBank în telefonul său mobil nr.*****prin care ulterior urma să primească surse financiare în schimbul votării sau nevotării unui candidat anumit la alegerile din 2024, prin ce a comis contravenția prevăzută de art.471 alin. (1) Cod contravențional „Coruperea electorala pasivă”. Prin decizia agentului constatator din 18.04.2025, conținută în proces-verbal cu privire la contravenție, RUSU MARIA a fost sancționată în temeiul art. 471 alin. (1) Cod contravențional cu amendă în mărime de 750 u.c. egal cu 37500 lei.

La 23.04.2025 cet. RUSU MARIA a contestat în termen procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia de aplicare a sancțiunii din 18.04.2025. În motivarea contestaţiei a menționat că, agentul constatator nu a examinat obiectiv materialul contravențional și nu a elucidat toate aspectele speței și acumulat probe, care ar demonstra vinovăția și manifestă dezacordul cu actele agentului constatator, solicită anularea deciziei privind sancţionarea sa, cu încetarea procesului contravenţional în legătură cu lipsa faptei contravenției.

Conform *art. 21 din Constituţie*, orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată pînă cînd vinovăţia sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanţiile necesare apărării sale.

Conform *art. 5 alin 1 Cod Contravenţional* „nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvîrşirea unei contravenţii, nici supus sancţiunii contravenţionale decît în conformitate cu legea contravenţională. ”

Potrivit *art. 7 Cod contravenţional*, Persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Potrivit *art. 10 Cod Contravenţional* „Constituie contravenţie fapta - acţiunea sau inacţiunea - ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracţiunea, săvîrsită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională. ”

Totodată, *potrivit art. 381 alin. (4) din Codul contravențional*, Autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atît circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cît şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante.

Conform *art. 440 alin.(1) Cod Contravențional*, Constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

Conform *art. 442 alin. (1) Cod Contravențional*, Procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Procesului contravenţional se aplică în mod corespunzător prevederile Codului de procedură penală cu privire la mijloacele de probă şi la procedeele probatorii, cu excepţiile prevăzute de prezentul cod.

Din perspectiva Convenției Europene a Drepturilor Omului, faptele contravenționale se pot încadra în sfera cauzelor penale. Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice materiei penale, printre care și prezumția nevinovăției, prevăzute de art. 6§2 din Convenție.

Potrivit art.47.1 al.(1) Cod contraventional, constituie contravenție săvîrșirea următoarelor fapte: Coruperea electorala pasivă, pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă, care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inclusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracţiune, care se sancţionează cu amendă de la 500 la 750 de unităţi convenţionale.

Astfel, cu referire la componența contravenției de corupere electorală incriminate contestatarei în baza art. 47^1 al.(1) Cod contraventional, instanța notează.

Descrierea componenței de contravenții privind coruperea electorală pornește de la identificarea scopului care servește drept premisă pentru săvârșirea acesteia.

Scopul faptei prejudiciabile este determinarea alegătorului sau susținătorului să își exercite sau să nu își exercite drepturile electorale în cadrul alegerilor, inclusiv cele regionale.

Modalitatea de exercitare a dreptului de vot este reglementată de legislația electorală.

Astfel, scopul trebuie să-l determine pe alegător să-și dea votul său în cadrul alegerilor sau referendumului, deci să realizeze anumite acțiuni.

Corupţia electorală este o formă a corupţiei în activitatea politică. La rândul său, coruperea alegătorilor reprezintă o formă a corupţiei electorale.

Obiectul juridic generic al coruperii alegătorilor îl constituie relaţiile sociale cu privire la realizarea drepturilor constituţionale ale cetăţenilor.

Obiectul juridic special al coruperii alegătorilor îl constituie relaţiile sociale cu privire la realizarea, în conformitate cu art.38 din Constituţie, a dreptului de vot şi a dreptului de a fi ales, sub aspectul libertăţii alegătorilor de a-şi forma o opinie fără influenţe de natura oferirii sau dării de bani, bunuri, servicii ori de alte foloase în scopul determinării alegătorului să îşi exercite drepturile sale electorale într-un anumit mod în cadrul alegerilor parlamentare, locale ori în cadrul referendumului.

Obiectul material al contravenției de corupere electorală este desemnat prin sintagma - „*bunuri, servicii, privilegii sau avantaje* sub orice formă, care nu i se cuvin„.

Prin „bunuri" se înţeleg bunurile, corporale sau incorporale, mobile ori imobile, tangibile sau intangibile, ori actele juridice sau documentele atestând proprietatea acestor bunuri sau drepturile referitoare la acestea.

„Serviciile" reprezintă activităţile, altele decât cele din care rezultă produse, desfăşurate în scopul satisfacerii unor necesităţi ale alegătorului.

Prin „privilegii" se înţelege după caz: 1) scutirea alegătorului de obligaţii (către stat); 2) oferirea alegătorului de drepturi sau distincţii sociale care se acordă în situaţii speciale.

În sensul aceleiaşi norme, prin „avantaje" trebuie de înţeles favorurile, scutirile de obligaţii sau alte foloase.

Avantajele sunt, în general, de natură economică sau financiară, însă pot avea şi un caracter nepatrimonial.

O cerinţă obligatorie, care reiese implicit din dispoziţia alin.(1) art.47[1] CCo, este ca bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă să nu i se cuvină alegătorului. Se are în vedere că bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, oferite sau date alegătorului, nu-i sunt legal datorate acestuia. În alţi termeni, este necesar ca, reieşind din reglementările normative în vigoare, alegătorul să nu fie îndreptăţit a accepta sau primi asemenea foloase.

De aici derivă o altă cerinţă: caracterul gratuit al banilor, al bunurilor, al serviciilor ori al altor foloase, oferite sau date alegătorului. Cu alte cuvinte, alegătorul nu-i achită făptuitorului valoarea respectivelor foloase. Cerinţa în cauză este stabilită de alin.(7) art.38 al Codului electoral: concurenţilor electorali li se interzice să propună alegătorilor bani, cadouri, să distribuie fără plată bunuri materiale, inclusiv din ajutoarele umanitare sau din alte acţiuni de binefacere.

Vinovația este unul din elementele constituite a unei contravenții, care urmeaza a fi dovedită de agentul constatator, or, conform art.7 Cod contraventional, persoana poate fi sancționata numai pentru contravenția în a carei privința este dovedita vinovația sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

În cazul dat, instanța consideră că vinovăția lui RUSU MARIA n-a fost dovedită, deoarece la materialele cauzei nu sunt anexate probe pertinente și concludente ce ar confirma faptul comiterii contravenției prevăzute de art.47[1] al.(1) Cco.

Astfel, analizînd probatoriu acumulat şi prezentat în justificarea întocmirii procesului verbal cu privire la contravenție, instanţa atestă că, agentul constatator în susţinerile sale nu s-a axat pe careva probe pertinente și concludente care ar demonstra fapta imputată contravenientului.

La fel, instanța de judecată reține că, conform art. 375 Cod contravențional, (1) Persoana acuzată de săvîrşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atîta timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. (2) Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. (3) Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvîrşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Instanţa reaminteşte că, în conformitate cu alin. (1) şi (2) art. 425 din Codul contravenţional, Probele sînt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. (2) În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele-verbale privind alte acțiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declaraţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

Potrivit prevederilor art.425 al.(2) CC, procesul-verbal cu privire la contravenţie poate fi admis în calitate de probe doar în ansamblu cu alte probe.

Instanţa de judecată consideră că este esenţial în cauzele contravenţionale unde probele lipsesc sau sunt vagi şi indirecte, mai cu seamă de a verifica respectarea procedurii, a evalua dacă procesul-verbal are valoare probantă autonomă (şi în ce măsură) şi dacă prin procedura aplicată faţă de persoana contravenientului se protejează dreptul la un proces echitabil.

În materia coruperii electorale, esențial nu este exclusiv sprijinul unui candidat sau partid formalmente înscris în alegeri, ci existența unui beneficiu material oferit pentru a influența comportamentul electoral al unei persoane.

Art. 448 alin.(1) din Codul contravenţional permite contestarea procesului-verbal în instanţă, în această fază, instanţa examinează probele (nu doar procesul verbal cu

privire la contravenţie) şi se poate cere audierea martorilor sau administrarea altor probe după caz.

Jurisprudenţa naţională şi CEDO (ex. cauza Anghel contra României) impune că:

• Procesul-verbal are valoare de mijloc de probă, dar nu este suficient de unul singur pentru a proba fapta, mai ales dacă este contestat ferm.

• Dacă procesul-verbal este lipsit de susţinere probatorie (ex. fără martori, înregistrări, recunoaşteri, obiecte, circumstanţe clare etc.), atunci instanţa trebuie să dea câştig de cauză persoanei amendate.

În hotărârea pronunţată în cauza Salabiaku contra Franţei, Curtea a reţinut că prezumţiile sunt permise de Convenţie dar nu trebuie sa depăşească limitele rezonabile ţinând seama de gravitatea mizei şi prezervând drepturile apărării.

În această ordine de idei, interpretând art.425 alin.(2) și 442 alin.(1) ale Codului contravențional, rezultă că procesul – verbal cu privire la contravenție nu face dovada cu privire la încadrarea în drept și situația faptică stabilită de agentul constatator, urmând a fi examinat în raport cu actele existente la dosar.

Reieșind din normele legale sus enunțate, dar şi analizând circumstanțele cauzei contravenționale, instanța de judecată remarcă faptul că agentul constatator nu a acumulat sau cel puţin – nu a prezentat instanţei de judecată probe suficiente şi verosimile întru susținerea acuzaţiei din actul de constatare și sancționării.

Cât priveşte valoarea procesului verbal cu privire la contravenţie ca mijloc de probă, instanţa de judecată face următoarea remarcă: sub aspectul temeiniciei procesului-verbal, forța probantă a proceselor verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul (cauza Bosoni v. Franța, hotărârea din 7 septembrie 1999).

Pe de altă parte, potrivit prevederilor art.443 din Codul contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Prin urmare, s-ar induce ideea că procesul verbal cu privire la contravenţie este şi act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul dar şi mijloc de probă care serveşte la constatarea vinovăţiei persoanei, ceea ce este inadmisibil.

Instanţa de judecată remarcă faptul că în ce priveşte procesul-verbal cu privire la contravenţie, este de înţeles că procesul-verbal cu privire la o anumită contravenţie nu poate servi prin sine probă a comiterii anume a aceleiaşi contravenţii. Procesul-verbal propriu-zis nu poate fi considerat ca probă, deoarece acesta „încununează” eforturile de administrare şi apreciere a probelor. Chiar art.425 al Codului contravenţional stabileşte că „în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: „procesul-verbal cu privire la contravenţie...”.

În acest sens, în opinia instanţei, procesul-verbal cu privire la contravenţie reprezintă un mijloc prin care se identifică finalitatea procesului de administrare şi evaluare a probelor.

Totodată, în calitate de probă poate fi prezentat un alt proces-verbal cu privire la o altă contravenţie. Astfel, dacă o altă contravenţie comisă prin prisma actului final - procesul-verbal cu privire la contravenţie, confirmă o anumită împrejurare importantă pentru constatarea cauzei contravenţionale examinate, atunci acel proces-verbal cu privire la contravenţie ar putea servi drept probă a unui fapt deja constatat.

În atare condiţii, instanţa de judecată nu v-a considera însuşi procesul verbal cu privire la contravenţie contestat, ca şi mijloc de probă în acelaşi proces, ci ca un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Implicit, instanţa de judecată nu se v-a referi la „valoarea probantă" a acestui act - procesul verbal cu privire la contravenţie.

Instanţa menţionează că fapta de la art.47/1 din Codul contravenţional este una gravă (cu caracter electoral şi social sensibil), deci trebuie dovedită temeinic - nu ajunge o simplă afirmaţie a agentului constatator.

Astfel, instanţa de judecată consideră că dacă o persoană contestă procesul-verbal emis în temeiul art.47/1 din Codul contravenţional şi nu există alte probe în afară de procesul-verbal (contestat de către contravenient), instanţa trebuie să admită contestaţia şi să anuleze sancţiunea.

Altfel, se încalcă grav dreptul la un proces echitabil şi prezumţia de nevinovăţie.

În opinia instanţei de judecată, faptul că persoana ar apare pe o listă de presupuse persoane implicate sau că ar fi instalat o aplicaţie (fără a demonstra utilizarea ei pentru scopul presupus), în condiţiile în care nu există dovezi clare despre data, suma sau beneficiul concret (bani extraşi, primiţi sau folosiţi), nu este suficient pentru a demonstra vinovăţia dincolo de orice îndoială rezonabilă, nici măcar în cadrul unei proceduri contravenţionale.

Drept problemă majoră identificată în cazul de raport, instanţa relevă că lista de persoane invocată de agentul constatator (din care ar face parte şi contravenientul) nu este, prin ea însăşi, un mijloc de probă concludent. Trebuie să se dovedească de unde provine lista, cine a întocmit-o, care este sursa sa factuală, dacă a fost întocmită de o autoritate sau e doar o afirmaţie. De altfel, acel extras din presupusa listă la care se referă agentul constatator, nu îşi are demonstrată proveniența, nu este semnată nu este denumită, nu este menţiune despre faptul că ar constitui anexă a vre-unei probe (măsură de investigaţie, acţiune de ridicare sau cercetare la faţa locului, constatare tehnico-ştiinţifică ori alt mijloc de probă) acumulată în corespundere cu prevederile art.93-94 din Codul de procedură penală sau art.425 din Codul contravenţional.

Legat de sursa informaţiei privind acceptarea mijloacelor băneşti de către contravenient, instanţa de judecată atestă că aceasta este invocată drept fiind raportul de analiză informaţional criminală efectuat la 07.02.2025 în cauza penală nr.2023970322 conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181/3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal.

Totuşi, datele din acel raport, nu se referă expres/nemijlocit la persoana contravenientului şi nu reflectă date personale ale acestei persoane sau alte date care în alt mod ar identifica-o drept parte a investigaţiei.

În fine, nu este clar din care considerente agentul constatator consideră acest raport de analiză informaţional-criminală efectuat la 07.02.2025 în cauza penală nr.2023970322 conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181/3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal ca fiind probă, aşa cum prevederile art.425 alin.(2) din Codul contravenţional.

Calificând acest raport ca şi înscris pentru a-l putea considera mijloc de probă în sensul articolului 425 din Codul contravenţional, instanţa de judecată atrage atenţia că el nu a fost administrat în cadrul procedurii contravenţionale de raport.

Pe de altă parte, el nu poate fi considerat probă nici prin prisma încheierii judecătorului judecătorului de instrucţie Vladislav Negru nr.13-2236/2025 din 01.04.2025 privind autorizarea folosirii folosirii datelor obţinute în urma măsurilor speciale de investigaţie din cauza penală nr. 2023970322 în cauza contravenţională pornită în baza art.47/1 din Codul contravenţional şi mandatului corespunzător, aşa acest raport de analiză informaţional criminală nu constituie actul (proces verbal) prin care se consemnează măsurile speciale de investigaţie în corespundere cu prevederile art.136 din Codul de procedură penală.

Mai mult – raportul de analiză informaţional-criminală efectuat la 07.02.2025 în cauza penală nr.2023970322 conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181/3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal conţine menţiunea „a se utiliza doar în cadrul cauzei penale” iar prin încheierea judecătorului de instrucţie prin care s-a autorizat utilizarea probelor obţinute în cauza penală nr.2023970322 pornită conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181/3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal în cauza contravenţională RAP01 433516, s-au menţionat care date anume urmează a fi folosite, şi anume:

-ordonanţa procurorului privind efectuarea măsurii speciale de investigaţie;

-încheierea şi mandatul judecătorului de instrucţie al judecătoriei Chişinău sediul Ciocana;

-procesul verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigaţie;

-ordonanţa procurorului privind aprecierea pertinenţei rezultatelor măsurilor speciale de investigaţie.

Raportul de analiză informaţional-criminală efectuat la 07.02.2025 în cauza penală nr.2023970322 nu s-a autorizat drept folosire în cadrul altei cauze, mai exact în cea contravenţională de faţă.

În concluzie, acest înscris, precum nici pretinsa probă ce derivă din acesta – tabelul-listă cu persoana şi numărul de SMS-uri primite, nu pot fi considerate drept probe admisibile administrate legal şi care ar putea fi puse la baza hotărârii.

Tot astfel, *instalarea unei aplicaţii* care ar putea permite extragerea de bani nu înseamnă că a şi fost folosită în acest scop. Este o prezumţie, şi prezumţiile nu pot ţine loc de probatoriu efectiv (de exemplu, înregistrări bancare rapoarte tehnice, declaraţii etc.) care, în cazul de faţă nu a fost prezentat de către agentul constatator.

În opinia instanţei de judecată, legat de acuzaţia adusă contravenientului, se specifică că acesta a pretins, a acceptat sau şi-a primit mijloace.

Din conţinutul (textul) procesului verbal cu privire la contravenţie nu este clar cum anume şi în care circumstanţe el a acceptat şi a primit mijloace băneşti, fiind cerute probe cu privire la acceptarea şi primirea banilor în scopul amintit.

Însă agentul constatator nu le-a prezentat.

Or, coruperea electorală (art.47/1 din Codul contravenţional) cere o acţiune concretă de primire, pretindere sau acceptare de mijloace băneşti, cu scopul determinat: influenţarea votului.

Fără aceste elemente dovedite - nu doar presupuse - nu se poate aplica sancţiunea.

În concluzie, adăugarea unei liste şi a informaţiei despre o aplicaţie instalată nu este suficientă pentru a stabili vinovăţia contravenientului în lipsa altor probe clare şi individualizate.

Tot aici, este de menţionat că agentul constatator nu a făcut proba – când anume a fost instalată acea aplicaţie în telefonul persoanei supusă răspunderii şi când anume au fost recepţionate mesajele respective de către contravenient sau dacă acele mesaje au fost în genere accesate sau şi mai mult – utilizate pentru confirmarea pretinderii/ acceptării/ recepţionării/ extragerii/ primirii de mijloace băneşti.

Totodată, la dosar nu există o expertiză tehnică privind aplicaţia dată, nu există date bancare/financiare dacă s-a produs un transfer, nu există textul SMS-urilor pretins primite de către contravenient, nu există martori sau altă dovadă (tehnică, materială, testimonială) că persoana dată a acceptat sau şi mai mult - extras bani sau a primit fonduri prin intermediul acelei aplicaţii.

Agentul constatator, supunând persoana răspunderii contravenţionale, nu a stabilit o legătură funcţională între aplicaţia menţionată la care face referire şi un comportament electoral concret (ex: vot cumpărat) al contravenientului.

La dosar nu există vreo dovadă tehnică, materială, testimonială că persoana a pretins, a acceptat, a extras bani sau a primit fonduri prin intermediul acelei aplicaţii.

Mai mult, instanţei de judecată nu i s-a demonstrat care este conţinutul exact al aplicaţiei despre care face menţiune agentul constatator şi nici ce legătură are ea cu art.47/1 din Codul contravenţional.

În lipsa unor dovezi directe şi concludente, instanţa de judecată consideră că procesulverbal nu întruneşte condiţiile de legalitate şi temeinicie factuală pentru sancţionare a persoanei, el neputând fi susţinut doar prin suspiciuni sau afirmaţii neprobate.

În orice caz, actele procesuale cum ar fi: scrisoare de însoţire, rapoartele de înregistrare spre examinare ale pretinselor fapte de corupere electorală, ordonanţa de pornire a procesului contravenţional sau de formare a grupului de cercetare şi documentare, nu constituie probe deoarece ele nu demnstrează nimic din ce se incriminează persoanei supusă răspunderii.

Tot astfel, nici copiile încheierilor şi mandatelor judecătoreşti anexate la proces, nu constituie în sine probe ci instrumente de acumulare a probelor (mijloace de probă).

Aceasta dearece proba este conţinutul/informaţia care demonstrează o stare de fapt iar mijlocul de probă este instrumentl prin intermediul căruia se administrează acea probă.

Altfel spus, încheierile de referinţă, pot fi invocate doar în demonstrarea legalităţii administrării de probe dar nu pot constitui probe în sine.

De aceea, aceste documente, instanţa de judecată nu le consideră şi nici nu le acceptă în calitate de probe.

În consecinţă, instanţa de judecată atestă caracterul vag al celor constatate de agentul constatator şi acuzaţiilor formulate faţă de persoana contravenientului în raport cu insuficienţa şi inadmisibilitatea probelor invocate de agentul constatator dar şi caracterul vicios al procedurii contravenţionale desfăşurată, prin nerespectarea drepturilor participanţilor la proces, mai exact – a drepturilor şi intereselor contravenientului.

Examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine caracterul veridic al contravenţiei imputate.

La caz, avînd în vedere lipsa unui ansamblu probatoriu suficient pertinent concludent şi util pentru constatarea faptei de corupere electorală pasivă, instanţa de judecată este în imposibilitate de a determina caracterul veridic al contravenţiei imputate contravenientului.

Una din probele de bază la care s-a referit agentul constatator constituie procesul verbal privind examinarea comunicațiilor electronice și extrasul din descifrările telefonice pe nr. tel *****ce aparține cet. RUSU MARIA, conform căruia aceasta a primit 1- sms de intrare de la banca comercială PSB.

În opinia instanței de judecată, informația de tip USB de la instituția de telecomunicații, precum că contestatarul RUSU MARIA a primit 1 sms de intrare de la banca comercială PSB pe numărul său mobil *****, abonent SA Moldtelecom, nu-i suficient pentru acuzarea persoanei conform prevederilor art.47.1 al.(1) Cco.

Instanța admite că contestatarul a avut instalată în telefonul său mobil aplicația PSBank, însă în lipsa conținutului SMS-ului ce ar confirma acceptarea banilor, nu-i suficient de a acuza persoana de comiterea contravenției pevazute de art.47/1 al.1 Cco.

Alte probe în susținerea învinuirii, instanța n-a stabilit.

În contextul celor expuse, instanța constată că versiunea înaintată de contravenient RUSU MARIA referitor la nevinovăția sa, nu a fost combătută de careva probe pertinente și concludente probele prezentate de agentul constatator.

Mai mult ca atit, din conţinutul procesului-verbal cu privire la contravenție seria nr. MAI06 522580 din 18.04.2025, în rubrica 12 ”obiecțiile persoanei”, este indicat că contravenientul are obiecții, și anume a indicat că: „*Nu este de acord cu procesul verbal, vina nu recunoaște*„ fapt confirmat prin semnătura acestuia.

La fel, învinuirea adusă contravenientului nu-i clară, nu-i completă, lipsește mențiunea cine a corupt-o pe acesta și în interesele cărui candidat urma să voteze la alegerile prezidențiale din 2024.

În situaţia data nu este dovedit faptul că cet. RUSU MARIA a săvîrșit fapta contravenţională prevăzută de art.47/1 alin. (1) Cod contravențional.

La fel, instanța de judecată reține că, conform art. 375 Cod contravențional, *(1) Persoana acuzată de săvîrşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atîta timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. (2) Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. (3) Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvîrşirea contravenţiei nu pot fi*

întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Instanţa reaminteşte că, în conformitate cu alin. (1) şi (2) art. 425 din Codul contravenţional*, Probele sînt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. (2) În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele-verbale privind alte acțiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declarațiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.*

Totodată, potrivit practicii CEDO (*hotărîrea pronunțată în cauza Salabiaku c. Franţei şi cauza Anghel c. României*) Curtea a statuat și faptul că, prezumțiile de fapt și de drept sunt recunoscute în toate sistemele juridice, fiind permisă utilizarea acestora și în materia contravențională pentru dovedirea vinovăției făptuitorului, cu respectarea unor limite rezonabile, ținînd cont de gravitatea mizei și prevăzînd drepturile apărării. Prin urmare, prezumția de nevinovăție a faptelor constatate de agent și consemnate în procesul-verbal cu privire la contravenție nu are un caracter absolut, prezumția de veridicitate putînd opera pînă la limita la care prin aplicarea ei nu s-ar ajunge în situația ca persoana învinuită de săvîrșirea faptei să fie pusă în imposibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul-verbal. Deci, în lipsa unor mijloace de probă care să confirme situația de fapt reținută în procesul-verbal cu privire la contravenție, nu poate fi aplicată prezumția de temeinicie a procesului-verbal cu privire la contravenție.

La fel instanța reține că, în cauza (*Ozturk vs. Germania*) și cauza (*Anghel vs. României*) Curtea a statuat că, mențiunile agentului constatator înserate în procesul-verbal cu privire la contravenție nu constituie prin sine o probă, ci dimpotrivă, acestuia îi revine sarcina de a dovedi temeinicia și legalitatea procesului-verbal.

Astfel, în măsura în care procesul verbal cu privire la contravenție nu este susţinut de dovezile în baza cărora s-a întocmit, iar contravenientul respinge învinuirile aduse, nu se mai poate susţine temeinicia procesului verbal cu privire la contravenție și deciziei fără a se încălca prezumţia de nevinovăţie instituită de art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului. Or, potrivit practicii CEDO în cauze referitoare la contravenţii sunt aplicabile prevederile art. 6 din CEDO, cu toate garanţiile conferite de acesta, contravenientul beneficiind de prezumţia de nevinovăţie (cauza Anghel c. României), sarcina probei revenind organului constatator, cu respectarea în acest mod a principiului egalităţii armelor.

Totodată, potrivit practicii CEDO (*cauza Ziliberberg contra Moldovei*), la examinarea cauzei administrative urmează să fie respectate toate exigențile ce derivă din prevederile art.6 al CEDO, în special dreptul la apărare, dreptul de a prezenta probe, dreptul la o hotărîre motivată din partea organului care s-a expus asupra cazului etc.

Cu respectarea principiilor prezumţiei de nevinovăţie şi a egalităţii armelor impuse de exigenţele art. 6 din CEDO, precum şi a principiilor contradictorialităţii şi al dreptului la apărare, s-a dat posibilitate ambelor părţi de a propune probe instanţei.

În acest sens instanța constată că, agentului constatator i-a fost acordată posibilitatea de a prezenta probele care au stat la baza întocmirii procesului verbal cu privire la contravenție, însă acesta și-a neglijat atribuțiile de serviciu și prevederile legale de a prezenta probe și a le susține în fața instanței.

În acest sens instanța reține că, din conținutul contestației depuse rezultă că contravenientul nu-și recunoaște vina, menționînd că nu a comis fapta incriminată, iar reprezentantul agentului constatator nu a prezentat instanței careva probe admisibile, concludente și pertinente în corespundere cu prevederile art. 425 Cod contravențional, ce ar susține faptele constatate în proces verbal cu privire la contravenție cît și decizie, iar în aceste împrejurări instanţa are dubii rezonabile cu privire la temeinicia învinuirii aduse, or, procesul verbal cu privire la contravenție nu este susținut de careva probe, iar constatările agentului constatator înserate în proces verbal contravențional nu au un caracter absolut și nu sunt suficiente pentru a fi puse la baza învinuirii aduse contravenientului, în situația în care aceste constatări nu sunt susținute de careva alte probe, or, în caz contrar se va încălca dreptul contravenientului la apărare, la un proces echitabil, iar toate acestea crează dubii rezonabile în ceea ce priveşte temeinicia vinovăţiei aduse contravenientului, dubii de care profită aceasta.

Argumentele expuse în contestație precum că, agentul constatator a examinat procesul, efectiv, în lipsa sa, nu i-a explicat drepturile şi obligaţiile; nu i-a asigurat dreptul la apărare; nu i-a asigurat, după caz, serviciile unui interpret; nu i-a explicat esenţa faptei imputate şi nu i-a prezentat nicio probă care ar confirma acest fapt; a întocmit procesul verbal cu grave erori de conţinut; și în tot procesul de constatare a acestei presupuse contravenţii a fost supus/ă unui tratament umilitor şi degradant, fapt care l-a afectat, și celelalte argumente.., instanța de judecată le consideră neîntemeiate și necesită a fi respinse, or, acestea sunt neîntemeiate și declarative, și nu există careva temeiuri de declarare a nulității absolute a procesului-verbal cu privire la contravenție conform prevederilor art. 445 alin. (1) Cod contravențional.

Drept concluzie, instanța de judecată stabilește că, la încheierea procesului verbal cu privire la contravenție și aplicarea sancțiunii contravenționale prin care s-a dispus recunoașterea contravenientului vinovat în săvârșirea contravenției prevăzute de art.47/1 alin. (1) Cod contravențional, agentul constatator a respectat prevederile art. 443 din Codul contravențional.

Conform art.461 Cod contravenţional, *în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art.441 sau 445 alin.(1), instanţa de judecată încetează procesul contravenţional.*

Conform art. 441 alin.(1) lit.a) Cod contravenţional, *procesul contravenţional pornit încetează dacă nu există faptul contravenţiei.*

Astfel, raportînd normele materiale și procesuale menționate mai sus şi avînd în vedere prezumţia de nevinovăţie de care se bucură contravenientul potrivit legislaţiei naţionale şi internaţionale, prezumţie care poate fi răsturnată doar prin probe pertinente,

instanţa a reţinut că contravenientul nu se face vinovat de săvîrşirea contravenţiei imputate, din care considerente instanța de judecată consideră necesar de a admite contestația depusă de RUSU MARIA și a înceta procesul contravenţional pornit în baza art.47/1 al.(1) CC, stabilind circumstanță care înlătură procesul contravențional, conform art. 441 alin.(1), lit.a) Cod Contravențional, din lipsa faptului contravenţiei.

6. În baza celor expuse, conducându-se de prevederile art. 394-395, 441 alin.(1), lit. a), 448, 452-464 Cod Contravențional, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ș T E:

Contestaţia cet. RUSU MARIA împotriva procesului verbal cu privire la contravenție şi deciziei agentului constatator de aplicare a sancțiunii din 18.04.2025, se admite.

Procesul contravențional în privinţa lui RUSU MARIA învinuit în temeiul art.47/1 al.(1) CC se încetează, cu anularea deciziei agentului constatator din 18.04.2025 privind aplicarea amenzii în mărime de 750 u.c. egal cu 37500 lei în baza art.47/1 al.(1) Cod contravenţional, din lipsa faptului contravenției.

Hotărârea cu drept de recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile din momentul pronunţării, prin intermediul Judecătoriei Bălţi sediul Central.

Judecător Andrei Guţu